

UNU

Numele meu e Mila și aceasta este călătoria mea.

Sunt multe locuri de unde aş putea începe povestea. Aş putea începe cu oraşul în care m-am născut, în Kryvicy¹, pe malurile râului Servac, în districtul Miadzel. Aş putea începe de pe vremea când aveam opt ani, în ziua când a murit mama, sau când aveam doisprezece ani și tata a alunecat sub roțile tractorului unui vecin. Totuși cred că ar trebui să încep povestea aici, în deșertul mexican, departe de casa mea din Belarus. Aici mi-am pierdut inocența. Aici mi s-au prăbușit visurile.

Este o zi de noiembrie fără nori, iar păsări mari și negre se avântă pe un cer mai albastru ca niciodată. Stau într-o dubiță albă condusă de doi bărbați care nu-mi știu numele adevărat, dar cărora nici nu le pasă. Râd și mă strigă Red Sonja², nume pe care îl folosesc de când m-au văzut coborând din avion în orașul Mexic. Anja spune că e din cauza părului. *Red Sonja* e numele unui film pe care nu l-am văzut, dar pe care l-a văzut Anja. Îmi șoptește că este vorba despre o frumoasă luptătoare

---

¹ Localitate din Belarus (n.red.)

² Sonja cea Roșie

care își taie dușmanii cu o sabie. Cred că ei își bat joc de mine strigându-mă astfel, deoarece nu sunt frumoasă; nu sunt lup-tătoare. Am doar șaptesprezece ani și sunt speriată fiindcă nu știu ce se va întâmpla.

Eu și Anja ne ținem de mâini, în timp ce dubița ne duce pe noi și pe încă cinci fete printr-un deșert sterp plin de uscăciuni. „Pachetul Turul Mexican“ era ceea ce ne promisese femeia din Minsk, dar știam ce însemna cu adevărat: o evadare. O șansă. „Luați un avion până în Mexic, ne spusese ea, și vă vor aștepta câțiva oameni la aeroport să vă ajute să treceți granița pentru o viață mai bună. Ce fel de viitor vă așteaptă aici? ne întrebaser. Nu sunt slujbe bune pentru fete, nu sunt apartamente, nici bărbați decenti. Nu aveți părinți care să vă întrețină. Și tu, Mila – tu vorbești engleză foarte bine, adăugase ea. În America o să vă integrați uite așa. Pocnise din degete. Fiți curajoase! Riscați! Angajatorii vă vor plăti drumul, deci ce mai așteptați?“

Cred că nu tocmai asta, mă gândesc, în timp ce nemărginitul deșert se întinde în fața noastră. Pe măsură ce Anja se înghesuie lângă mine, celelalte fete din dubița sunt tăcute. Începem să ne întrebăm același lucru: „Ce am făcut?“

Am mers toată dimineața. Cei doi bărbați din față nu ne spun nimic, dar cel de lângă șofer se tot întoarce să se uite la noi. O caută mereu cu privirea pe Anja, și nu îmi place deloc felul în care se holbează la ea. Anja nu și-a dat încă seama de asta fiindcă moțâie pe umărul meu. Șoricelul, așa o strigam la școală, pentru că e foarte timidă. O simplă otheadă a unui băiat o face să roșească. Suntem de aceeași vârstă, dar când mă uit la fața adormită a Anjei, văd un copil. Și mă gândesc că nu ar fi trebuit să o las să vină cu mine. Ar fi trebuit să-i spun să rămână în Kryvicy.

În sfârșit, dubița noastră iese de pe autostradă și o ia pe un drum de pământ. Celelalte fete sunt agitate și se uită pe geam la dealurile cafenii, unde bolovanii sunt împrăștiați ca niște oase vechi. În orașul meu deja a căzut prima zăpadă, dar

aici, în acest ținut fără iarnă, există numai praf, cer albastru și arbuști uscați. Ne oprim, iar cei doi bărbați se întorc și se uită la noi.

Șoferul spune în rusă:

– E timpul să coborâm și să o luăm la picior. Este singura cale de a trece granița.

Deschid portiera și ieșim pe rând, șapte fete, clipind și întinzându-ne membrele după lunga călătorie. În ciuda soarelui puternic, este răcoare aici, mult mai rece decât m-am așteptat. Anja mă ia de mână, tremurând.

– Pe aici, spune șoferul și ne conduce de pe drumul de pământ pe o cărare ce ne duce sus, printre dealuri.

Urcăm printre bolovani și arbuști plini de țepi care ni se agăță de picioare. Anja e încălțată cu pantofi deschiși la vârf și trebuie să se oprească destul de des pentru a-și scoate pietricelele ascuțite. Suntem însetate, dar bărbații ne dau voie să ne oprim doar o dată ca să bem apă. Apoi ne continuăm drumul, urcând pe poteca pietruită, asemenea unor capre dizgrațioase. Ajungem pe creastă și începem coborârea, spre un pâlcc de copaci. Abia când am ajuns la poale am văzut că este o albie secată. Pe mal sunt împrăștiate resturile rămase în urma celor care au trecut înaintea noastră: sticle din plastic, un scutec murdar, un pantof vechi din vinilin crăpat de soare. O rămășiță dintr-o prelată albastră flutură agățată de o creangă. Un drum bătut de mulți visători, și noi suntem alți șapte, călcându-le pe urme spre America. Deodată temerile îmi sunt risipite, pentru că aici, printre aceste rămășițe, se află dovada că suntem aproape.

Bărbații ne fac semn să înaintăm și începem să urcăm pe celălalt mal.

Anja mă ia de mână și îmi șoptește:

– Mila, nu pot să mai merg.

– Trebuie.

– Dar îmi sângerează piciorul.

Mă uit la degetele ei rănite, la felul în care i se prelinge sângele pe pielea fină, și strig la bărbați:

– Prietena mea s-a tăiat la picior!

Șoferul ne răspunde:

– Nu-mi pasă. Continuați să mergeți.

– Nu putem înainta. Are nevoie de îngrijiri.

– Ori continuați să mergeți, ori vă lăsăm în urmă.

– Măcar lăsați-o să-și schimbe pantofii!

Bărbatul se întoarce. În acel moment, este cu totul alt om. Privirea de pe fața lui o face pe Anja să tremure. Celelalte fete au înghețat și au făcut ochii mari, ca niște oi speriate care se îngrămădesc una într-alta în timp ce el se îndreaptă spre mine.

Lovitura este așa de rapidă, încât nici nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă. Deodată sunt în genunchi și pentru câteva secunde totul e întunecat. Țipetele Anjei se aud în depărtare. Apoi încep să simt durerea pulsându-mi în falcă. Simt gustul sângelui. Îl văd cum curge stropind pietrele de râu.

– Ridică-te! Haide, ridică-te! Am pierdut deja mult timp.

Mă clatin pe picioare. Anja mă privește cu ochii îndurerați.

– Mila, poartă-te frumos! Îmi șoptește. Trebuie să faci ceea ce ne spun! Nu mă mai dor picioarele. Pot să merg.

– Înțelegi acum? mă întreabă bărbatul. Se întoarce și le aruncă o privire severă celorlalte fete. Vedeți ce se întâmplă dacă mă enervați? Dacă îndrăzniți să comentați? Acum luați-o din loc!

Fetele încep să urce de-a lungul albiei râului. Anja mă ia de mână și mă trage. Sunt prea uluită ca să mă împotrivesc, așa că mă târăsc după ea, înghițind sânge, abia văzând poteca din fața mea.

Nu mai mergem mult. Urcăm pe malul opus, străbatem un pâlcc de copaci și ieșim la un drum de pământ.

Două dubițe sunt parcate acolo și ne așteaptă.

– Mergeți în șir indian, strigă șoferul. Hai, mai repede! Vor să vă vadă.

Deși surprinse de ordinul acestuia, formăm un șir, șapte fete obosite cu dureri de picioare și haine prăfuite.

Patru bărbați coboară din dubițe și îl salută pe șoferul nostru în engleză. Sunt americani. Un bărbat robust iese ușor din rând, privindu-ne. Poartă o șapcă de baseball și arată ca un fermier ars de soare care își inspectează vacile. Se oprește în dreptul meu și se încruntă la mine.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A, a fost obraznică, răspunde șoferul nostru. Este doar o vânătaie.

– Oricum e prea sfrijită. Cine ar vrea-o?

Oare știe că înțeleg engleza? Îi pasă? „Oi fi eu sfrijită, dar tu ai o față de porc.“

Își îndreaptă privirea spre celelalte fete.

– Bine, spune el și începe să zâmbească. Să le vedem.

Șoferul se uită la noi.

– Dezbrăcați-vă! ne ordonă el în rusește.

Ne uităm la el uimite. Până în acest moment, m-am agățat de o fărâamă de speranță că femeia din Minsk ne-a spus adevărul și anume că ne-a găsit de lucru în America. Anja va avea grijă de trei fete, eu voi vinde rochii într-un magazin cu articole pentru nunți. Chiar și după ce șoferul ne-a luat pașapoartele, și când ne zdruncinam pe drumul acela, mă gândeam: „E încă posibil ca totul să iasă bine. Încă poate fi adevărat“.

Nici una dintre noi nu se mișcă. Nu ne vine să credem ce ne-a pus să facem.

– Ați auzit? țipă șoferul. Vreți să arătați toate ca ea? Arată spre fața mea umflată, pe care se vedeau urmele loviturii. Dezbrăcați-vă!

Una dintre fete clatină din cap și începe să plângă, lucru care îl scoate din sărite. Palma lui face să i se învârtă capul și se poticnește într-o parte. El o trage de mână, o apucă de bluză și i-o rupe. Ea scoate un țipăt și încearcă să-l împingă. A doua lovitură o trânteste la pământ. Apoi se duce lângă ea și îi trage un picior puternic în coaste.

– Acum, spune el, întorcându-se spre noi. Cine urmează?

Una dintre fete băjbâie grăbită cu nasturii de la bluză. Acum toate îi facem pe plac, ne dăm jos tricourile, ne desfacem fermoarele de la fuste și de la pantaloni. Chiar și Anja, timida Anja, își dă jos, ascultătoare, hainele.

– Totul, ne ordonă șoferul. Dați tot jos. De ce vă mișcați așa de încet, căteleur? În curând veți învăța să fiți mai rapide.

Se duce la o fată care își acoperă sânii cu mâinile. Nu și-a dat jos lenjeria intimă. El îi apucă sutienul, iar fata tresare în timp ce el i-l rupe.

Cei patru americani încep să ne dea târcoale precum lupii, privirile lor plimbându-se pe trupurile noastre. Anja tremură așa de tare, încât îi aud dinții clănțănind.

– O să o încerc pe asta.

Una dintre fete scoate un suspin în timp ce e târâtă spre dubiță. Bărbatul nici măcar nu se sinchisește să-și ascundă fapta. O împinge pe fată cu fața pe dubiță, îi dă jos pantalonii și o pătrunde, iar ea începe să țipe.

Ceilalți bărbați aleg și ei. Dintr-odată, Anja este luată cu forța de lângă mine. Încerc să o țin, dar șoferul mă lovește peste mână.

– Pe tine nimeni nu te vrea. Mă împinge în dubiță și mă încuie acolo.

Prin fereastră pot să văd și să aud totul. Râsetele bărbaților, împotrivrile și plânsetele fetelor. Nu pot să privesc, dar nici nu mă pot întoarce.

– Mila! strigă Anja. Mila, ajută-mă!

Trag de ușa încuiată, disperată să ajung la ea. Bărbatul a trântit-o la pământ și i-a desfăcut forțat picioarele. Stă întinsă cu mâna în noroi și ține ochii închiși din cauza durerii. Și eu țin, bat cu mâinile în geam, dar nu pot să-l sparg.

După ce bărbatul termină cu ea, e murdar de sânge. Se încheie la pantaloni și spune cu glas puternic:

– Frumos. Foarte frumos.

O privesc pe Anja. La început cred că a murit deoarece nu se mișcă. Bărbatul nici măcar nu se uită la ea, ci caută într-un

rucsac o sticlă cu apă din care bea cu lăcomie. Nu o vede pe Anja revenindu-și.

Deodată, ea sare în picioare și începe să alege.

În timp ce o ia la fugă prin deșert, eu împing cu degetele geamul. „Grăbește-te Anja. Fugi. Fugi!”

– Hei! strigă unul dintre bărbați. Aia fuge.

Anja încă aleargă. Este desculță, dezbrăcată, iar pietrele ascuțite cu siguranță o taie la picioare. Dar marele deșert i se întinde în față și ea nu se clatină.

„Nu privi în urmă. Continuă să alergi! Continuă...”

Împuşcătura îmi îngheață sângele.

Anja cade la pământ, dar nu se dă bătută. Se chinuie să se ridice în picioare, face câțiva pași clătinându-se precum o femeie beată, apoi cade în genunchi. Începe să se târască, fiecare centimentru câștigat e un triumf. Se întinde de parcă ar vrea să apuce o mână salvatoare pe care nici una dintre noi nu o poate vedea.

Se aude o a doua împuşcătură.

De data aceasta, Anja cade, dar nu se mai ridică.

Șoferul își bagă pistolul în toç și se uită la fete. Toate plâng, se îmbrățișează în timp ce se uită în depărtare la trupul Anjei.

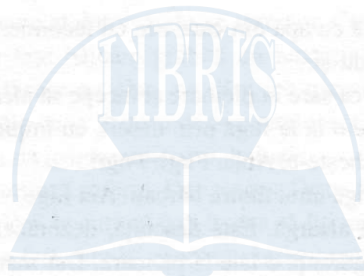
– Mare pierdere, spune cel care a violat-o.

– Prea mare deranj să le alergăm, remarcă șoferul. Mai aveți șase dintre care să alegeți.

Au încercat marfa; acum bărbații încep să se tocmească. După ce au terminat, încep să ne împartă ca pe niște bucăți de carne. Câte trei fete în fiecare dubiță. Nu reușesc să aud cât au plătit pentru noi, știu doar că eu sunt chilipirul, cea care face parte dintr-o altă afacere.

Pe măsură ce ne îndepărtăm, mă uit în depărtare la trupul Anjei. Nu s-au sinchisit să o îngroape; stă expusă la soare și vânt, iar păsările infometate deja îi dau târcoale. În câteva săptămâni nu va mai rămâne nimic din ea. Va dispărea, la fel cum și eu sunt pe cale să dispar, pe un târâm unde nimeni nu îmi știe numele. În America.

Intrăm pe o autostradă. Văd un semn: US 94.

DOI

Dr. Maura Isles nu avusese parte de aer curat toată ziua. Încă de la șapte dimineața inhalase mirosul morții, un iz foarte cunoscut ei, astfel încât nu tresărise când bisturiul ei tăia carnea rece, iar miasme respingătoare se ridicau dinspre organele expuse. Polițiștii care stăteau uneori în încăpere să observe autopsiile nu erau chiar așa de stoici. Uneori, Maura simțea mirosul cremei Vicks cu care se dădeau pe la nas pentru a ține duhoarea la distanță. Câteodată nici Vicks nu era de ajuns și îi vedea pălind, întorcându-se și rezezându-se deasupra chiuvetei. Polițiștii nu erau obișnuiți, cum era ea, cu mirosul astringent de formol sau cel al membranelor în descompunere.

Astăzi, o notă incompatibilă de dulcețată se adăugase buchetului de mirosuri: parfumul uleiului de cocos, provenind de pe pielea doamnei Gloria Leder, care se afla pe masa de autopsie. Avea cincizeci de ani, divorțată, cu șoldurile late, săni grei și unghiile de la picioare date cu o strălucitoare oja roz. Bronzul profund era marcat de marginile costumului de baie pe care îl purta când fusese găsită moartă lângă piscina din apropierea apartamentului ei. Era o pereche de bikini – nu tocmai alegerea potrivită pentru un corp ofilit de trecerea anilor. „Când

am purtat ultima dată costumul de baie?” se gândi Maura și simți o urmă ciudată de invidie față de doamna Gloria Leder, care își petrecuse ultimele clipe ale vieții bucurându-se de ziua aceea de vară. Era aproape august, iar Maura încă nu ajunsese la plajă și nici nu mersese la o piscină, nici măcar nu stătuse la soare în propria curte.

– Rom și cola, spuse tânărul polițist care stătea la marginea mesei. Cred că asta avea în pahar. Îl avea chiar la piciorul scaunului.

Era prima oară când Maura îl vedea pe polițistul Buchanan la morgă. O deranja modul în care își tot aranja masca la gură, sprijinindu-se când pe-un picior, când pe celălalt. Băiatul părea mult prea tânăr pentru un polițist. Toți începeau să fie mult prea tineri.

– Ai analizat conținutul aceluia pahar? îl întreabă pe Buchanan.

– Ăă... nu doamnă. Am simțit mirosul. Sunt sigur că bea rom cu cola.

– La nouă dimineața?

Maura se uită spre celălalt capăt al mesei, la asistentul ei, Yoshima. Ca de obicei, nu scotea nici un cuvânt, dar Maura observă o sprânceană întunecată ridicându-se, ca un comentariu elocvent din partea lui Yoshima.

– N-a reușit să bea prea mult, comentă Buchanan. Paharul era aproape plin.

– În regulă, fu de acord Maura. Să îi examinăm spatele.

Împreună cu Yoshima întoarse cadavrul.

– Are un tatuaj aici, pe coapsă, remarcă Maura. Un fluturaș albastru.

– Dumnezeule, se miră Buchanan. O femeie de vârsta ei? Maura se uită mai atent.

– Crezi că cincizeci de ani înseamnă să fii bătrân, nu?

– Păi, atât are mama mea.

„Ai grijă băiete. Sunt doar cu zece ani mai tânără.”

Luă bisturiul și făcu o incizie. Asta era a cincisprezecea autopsie din ziua respectivă, și o făcu în grabă. Doctorul Costas